

Arrest

nr. 313 479 van 25 september 2024
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MUTOMBO
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 20 september 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 10 september 2024.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het verbeterend arrest waarbij de debatten worden heropend op 24 september 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MUTOMBO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. LOYENS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Surinaamse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 3 april 1987.

Op 26 augustus 2021 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als partner in een feitelijke relatie met I.W., in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Op 10 februari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot niet in overwegingname van voormelde aanvraag.

Op 20 januari 2022 legde de verzoekende partij een verklaring wettelijke samenwoning af met I.W., waarvan de registratie door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Hasselt evenwel op 17 maart 2022 werd geweigerd.

Op 15 maart 2022 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als partner in een feitelijke relatie met I.W., in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Op 4 mei 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Op 22 juni 2022 dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde beslissing. Bij arrest van 16 november 2022 met nummer 280.191 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep.

Verzoekster dient op 20 september 2022 een derde aanvraag in, opnieuw in functie van haar feitelijke relatie met I.W., in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Op 12 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie opnieuw een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 20 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een duur van drie jaar.

Tegen het inreisverbod dient de verzoekende partij op 23 januari 2023 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad. Bij 's Raads arrest van 26 januari 2023 met nummer 283 941 wordt deze vordering verworpen.

Op 21 maart 2023 wordt de verklaring wettelijke samenwoning van de verzoekende partij en I.W. alsnog geregistreerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Hasselt.

Op 29 februari 2023 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van I.W., doch ditmaal in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Op 28 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing, houdende een weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Op 15 september 2023 dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad tegen voormelde beslissing. Bij arrest van 28 maart 2024 met nummer 303 996 verwerpt de Raad het annulatieberoep.

Op 18 april 2024 wordt een vijfde aanvraag, opnieuw in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van I.W.. Op 29 augustus 2024 besluit de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de niet in overwegingname van de vijfde aanvraag tot gezinshereniging, met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 19 september 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en vasthouding (bijlage 13septies). Dit is de bestreden akte, die drie beslissingen bevat:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politiezone van Limburg Regio Hoofdstad op 19.09.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw:

naam: K. (...)

voornaam: W.(...) N.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Paramaribo

nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

□ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van drie jaar dat haar betekend werd op 20.01.2023.

□ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij in 2015 in Nederland verblijfsrecht bekam op grond van een beweerde relatie met een Nederlandse onderdaan en dat haar verblijfsrecht begin 2021 door de Nederlandse autoriteiten met terugwerkende kracht werd ingetrokken omdat het om een schijnrelatie ging. Betrokkene kreeg daarbij ook een inreisverbod van de Nederlandse autoriteiten.

Betrokkene verklaarde sinds midden 2021 in België te zijn. Ze is naar België gekomen omdat ze sinds 2019 een relatie heeft met haar vriend en in 2021 zijn ze in België komen wonen om hier een gezin te stichten.

Betrokkene diende in België drie verblijfsaanvragen in op basis van gezinshereniging, op 15.03.2022, 20.09.2022 en 29.03.2023, waarbij haar telkens het verblijf geweigerd werd met een bijlage 20, respectievelijk op 04.05.2022, 12.01.2023 en 28.08.2023, aan betrokkene betekend op 23.05.2022, 20.01.2023 en 08.09.2023.

Op 26.08.2021 diende betrokkene een aanvraag tot gezinshereniging in, in toepassing van artikel 47/1, met haar feitelijke partner, de heer W. I. (...), die over een verblijfskaart beschikt als Nederlandse onderdaan. Op 10.02.2022 werd beslist om die aanvraag niet in overweging te nemen.

Betrokkene diende nadien nog twee keer een aanvraag tot gezinshereniging in met de heer W. (...), in toepassing van artikel 47/1. De tweede aanvraag dd. 15.03.2022 werd op 04.05.2022 geweigerd. Betrokkene nam van die beslissing kennis op 23.05.2022. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 16.11.2022 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De derde aanvraag dd. 20.09.2022 werd op 12.01.2023 geweigerd. Betrokkene nam van die beslissing kennis op 20.01.2023 en werd op die datum ook in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en van een inreisverbod van drie jaar. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissingen werd op 26.01.2023 door de RVV verworpen.

Op 21.03.2023 werd een wettelijke samenwoning met de heer W. (...) geregistreerd. Op 29.03.2023 diende betrokkene een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in, ditmaal in toepassing van artikel 40bis. Die werd op 28.08.2023 geweigerd omdat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 28.03.2024 verworpen door de RVV.

In de beslissing tot weigering van verblijf van 28.08.2023 werd uitdrukkelijk gesteld dat het “geen zin heeft een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in België in te dienen zolang het inreisverbod van kracht is.” Toch diende betrokkene op 18.04.2024 nogmaals een aanvraag tot gezinshereniging in. Die aanvraag werd door middel van een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13) niet in overweging genomen. De beslissing om een aanvraag tot gezinshereniging niet in overweging te nemen moet niet noodzakelijk in de vorm van een bijlage 20 worden genomen (zie arrest RVV n°306 569 van 15.05.2024, arrest RVV n°311 374/IX van 18.03.2024, arrest RVV n°287556 van 13.04.2023 en arrest RVV n°290 431 van 16.06.2023).

Het feit dat betrokkene wettelijk samenwonend is met de heer W. (...), geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Het privé- en gezinsleven van de betrokkene in België worden niet ontkend, maar het stelt haar en haar partner niet vrij om de wettelijk bepaalde verblijfsvoorwaarden naast zich neer te leggen. Toen de verklaring van wettelijke samenwoning op 21.03.2023 werd geregistreerd te Hasselt, was het inreisverbod reeds van kracht. Het werd haar immers betekend op 20.01.2023 en het door haar aangetekende beroep tegen de aflevering van het inreisverbod werd op 26.01.2023 verworpen door de RVV. Het is redelijk te stellen dat de betrokkenen zich bewust waren – of zich bewust zouden moeten zijn – dat het gezinsleven in België niet mogelijk was, gelet op de onwettige verblijfssituatie van betrokkene in België en het inreisverbod.

Ze hadden moeten beseffen dat ze mogelijks op een andere manier, bijvoorbeeld door het onderhouden van een lange afstandsrelatie, de relatie gestalte zouden moeten geven. Dat vergt uiteraard wat meer inspanningen, echter indien beide partners voldoende gemotiveerd zijn om een relatie te onderhouden, is het wel degelijk haalbaar om het gezinsleven verder te zetten.

Betrokkene toont bovendien niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het loutere feit dat de heer W. (...) niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkenen in staat stellen om tijdens een eventuele scheiding in nauw contact te blijven met elkaar. Een repatriëring vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privé- en gezinsleven van betrokkene.

Er kan worden opgemerkt dat de betrokkene zichzelf doelbewust in een onwettige en preciaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 3 jaar in precair en onwettig verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit haar dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij geboren en getogen is.

Betrokkene verklaart dat haar twee minderjarige kinderen en haar moeder in Suriname wonen. Haar familie kan haar desgevallend ondersteunen bij haar re-integratie in haar land van herkomst. Het is tevens in het belang van de kinderen om in Suriname herenigd te worden met hun moeder. Ook voor wat betreft haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Betrokkene verklaart dat haar lichaam opzet wanneer zij in Suriname is, ze is dan kortademig. De warmte van ginder is heel anders dan hier. Ze stelt dat haar bloeddruk omhoog gaat dan en dat haar klachten weg zijn sinds ze hier is. Ze beweert ook dat ze daar suikerziekte heeft, maar hier niet. Zij legt echter geen enkel medisch document voor, die haar beweringen kunnen staven. Ook in haar administratief dossier is geen enkel document te vinden over haar medische problematiek, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een terugkeer naar Suriname zouden verhinderen. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 04.05.2022, 16.01.2023 en 29.08.2024 die haar betekend werden respectievelijk op 23.05.2022, 20.01.2023 en 02.09.2024. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van drie jaar dat haar betekend werd op 20.01.2023. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Op 26.08.2021 diende betrokkene een aanvraag tot gezinshereniging in, in toepassing van artikel 47/1, met haar feitelijke partner, de heer W. I. (...), die over een verblijfskaart beschikt als Nederlandse onderdaan. Op 10.02.2022 werd beslist om die aanvraag niet in overweging te nemen.

Betrokkene diende nadien nog twee keer een aanvraag tot gezinshereniging in met de heer W. (...), in toepassing van artikel 47/1. De tweede aanvraag dd. 15.03.2022 werd op 04.05.2022 geweigerd. Betrokkene nam van die beslissing kennis op 23.05.2022. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 16.11.2022 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De derde aanvraag dd. 20.09.2022 werd op 12.01.2023 geweigerd. Betrokkene nam van die beslissing kennis op 20.01.2023 en werd op die datum ook in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten en van een inreisverbod van drie jaar.

Op 29.03.2023 diende betrokkene een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in, ditmaal in toepassing van artikel 40bis. Die werd op 28.08.2023 geweigerd omdat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een

inreisverbod. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 28.03.2024 verworpen door de RvV. Toch diende betrokkene op 18.04.2024 nogmaals een aanvraag tot gezinshereniging in. Die aanvraag werd door middel van een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13) niet in overweging genomen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaarde niet naar Suriname te willen gaan omdat het leven daar slecht is. Alles is er duur, ze wil aan haar toekomst werken. Ze stelt dat ze hier een vriend heeft en dat het dus geen zin heeft om naar daar te gaan, zij en haar vriend hebben veel plannen en ze zijn al vanaf 2019 samen.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat haar lichaam opziet wanneer zij in Suriname is, ze is dan kortademig. De warmte van ginder is heel anders dan hier. Ze stelt dat haar bloeddruk omhoog gaat dan en dat haar klachten weg zijn sinds ze hier is. Ze beweert ook dat ze daar suikerziekte heeft, maar hier niet. Zij legt echter geen enkel medisch document voor, die haar beweringen kunnen staven. Ook in haar administratief dossier is geen enkel document te vinden over haar medische problematiek, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een terugkeer naar Suriname zouden verhinderen. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 3 EVRM waarborgt overigens niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:[...]"

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13^{septies} opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering vermoed.

Aan de eerste voorwaarde is voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij betoogt dat:

"Na haar vlucht uit Suriname, via Nederland, naar België heeft zij zich proberen te settelen op ons grondgebied, hetgeen – door middel van haar arbeid – zeer goed gelukt is. Hetzelfde geldt voor haar partner, die de gehele tijd in Oudsbergen werk heeft gevonden. De laatste weigering van gezinshereniging poneert dat er sprake zou zijn van een schijnsamenwoning, quod certissime non!! Om dit te staven wordt er verwezen naar het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Limburg, afdeling Hasselt, Sectie Familie- en Jeugd, dd. 7 februari 2023 (22/657/A).

W. (...) en K. (...) hebben elkaar leren kennen in 2020, waarna ze besloten samen te wonen in Hasselt. Op 20 januari 2022, na een relatie van twee jaar te hebben onderhouden, deden zij een verklaring van wettelijke samenwoning voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Hasselt. Dit vonnis heeft ondertussen kracht van gewijsde verkregen. Hierin wordt er uitdrukkelijk gesteld als volgt: "De rechtbank heeft kunnen vaststellen aan de hand van zowel het oorspronkelijk als het bijkomende politieonderzoek en op grond van de verklaringen en stukken van aanleggende partijen ter zitting van 13.09.2022 en 10.01.2023 dat de inhoud van hun relatie als oprecht overkomt." Tevens wordt er uitdrukkelijk gesproken over een kinderwens, ze geven aan van elkaar te houden... Men mag dit vonnis uiteraard niet zomaar naast zich neerleggen. Er is voldoende bewezen dat er een wettelijke samenwoning in het spel is. Art. 8 EVRM poneert zeer duidelijk dat er geen inmenging mag zijn in het privéleven van verzoeker. Men stelt hier in de bijlage 13septies dat dhr. W. (...) haar "wel vrijwillig kan volgen", hetgeen ons inziens absoluut uit de lucht gegrepen is. Dhr. W. (...) heeft hier familie wonen, en werkt hier bovendien ook! Men kan onmogelijk verwachten dat hij zijn familie én werk zomaar gaat achterlaten... Bovendien wenst de verzoekster aan te halen dat artikel 8 EVRM het begrip familieleven noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt zelfs dat het begrip privéleven een brede term is en dat het niet mogelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven. Dat het privéleven en het familieleven aldus niet worden beschreven en het aldus een feitenkwestie betreft. Er dient vervolgens gekeken te worden naar het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden, hetgeen breder dient te worden uitgelegd dan de verouderde opvatting als 'vader – moeder – kinderen'. Niet alleen de verzoekster en haar partner vertoeven op het Belgisch grondgebied, ook haar meer uitgebreidere familie woont in België. Het spreekt voor zich dat digitale media handig kunnen zijn voor af en toe te hanteren, doch draagt dit geenszins de voorkeur weg om een relatie te onderhouden, en al zeker niet tussen twee partners.

Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoontelijke affectieve banden, wordt aangetoond. De beide families stonden de gehele tijd in voor opvang, eventuele hulp wanneer dit nodig was, emotionele steun... Dat artikel 8 EVRM er uiteraard niet aan in de weg staat dat de lidstaten autonoom de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-burgers reguleren, maar dat deze regelgeving en de uitvoering ervan steeds in overeenstemming moet zijn met het respect voor de grondrechten waartoe de Belgische Staat zich verdragsrechtelijk heeft

verbonden. Wanneer het niet gaat om de beëindiging van een bestaand verblijfsrecht, maar om het toelaten hiervan, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat er niet overgegaan moet worden tot een onderzoek van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Niettemin moet de Staat nagaan of zij niet gehouden is tot een positieve verplichting om toe te staan dat het gezins- en privéleven wordt verder gezet en verder ontwikkeld. Zij kan dit nagaan door een afweging te maken van de belangen die in het geding zijn. Wanneer er uit deze belangenafweging zou blijken dat de Staat gehouden is tot een positieve verplichting, valt er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen. De Staat is er in elk geval toe gehouden om, naast het respecteren van de wettelijke voorschriften, eveneens toepassing te maken van deze belangenafweging bij het nemen van een beslissing. Wanneer verzoekster wil inroepen dat zijn recht op gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM geschonden wordt, dient zij aan te tonen dat er sprake is van een dergelijk gezins- en privéleven, en de manier waarop de bestreden beslissing hierop een inbreuk vormt. Het EHRM stelt echter dat de beoordeling van het bestaan van het gezins- en privéleven in feite dient te gebeuren, en rekening houdend met alle concrete elementen. Dat verzoeker een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM geniet. De handhaving van de bestreden beslissing zou onevenredige schade zou toebrengen aan haar privéleven. Verzoekster zou ontruikt worden aan de samenleving waarin zij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte. Dat verzoekster aldus genoeglijk kan aantonen dat een schending van artikel 8 EVRM zich opdringt. Na deze vaststelling dient de Belgische Staat ook nog verder te gaan en te onderzoeken of zij in deze geen positieve verplichting heeft om dit gezins- en privéleven toe te staan voortgezet en verder ontwikkeld te worden. Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands" heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,... Er dringt zich aldus een schending op van het artikel 8 van het EVRM."

3.2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij betoogt dat:

"Verschillende Raad van State-rechtspraak¹ stelt expliciet dat er geen enkele wettelijke basis bestaat in de verblijfswetgeving die toelaat dat een aanvraag gezinshereniging "niet in overweging" genomen wordt. Er bestaat evenmin een wettelijke basis in de verblijfswetgeving die toelaat dat een aanvraag gezinshereniging als "onbestaande" wordt beschouwd. Dit kan enkel gedaan worden door afgifte van een bijlage 20. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Tevens was de eerdere weigering geenszins inhoudelijk. De brief inzake het indienen van een syntheseseminarie kwam nooit aan op het adres van cliënte, doch wel op het adres van haar bureu. Uiteraard was het gevolg hiervan dat de syntheseseminarie niet op tijd ingediend kon worden. Zij heeft bovendien, ten tijde van deze verkeerd afgeleverde brief, een klacht gericht aan b-post, met haar bemerkingen. Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijs een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven, en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is"

3.2.3. Beoordeling

3.2.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is

aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven in rechte en in feite van de bestreden akte, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten met inbegrip van de beslissing om niet langer een termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen en de beslissing tot terugleiding naar de grens, kunnen op eenvoudige wijze in die akte worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De bestreden akte werd op geïndividualiseerde wijze gemotiveerd, waarbij ook rekening werd gehouden met de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en waaruit een toetsing blijkt aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM. *Prima facie* blijkt een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet.

3.2.3.2. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 12° en 13° van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(..)

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.”

Het bestreden bevel steunt op drie onderscheiden gronden die elk op zich het bestreden bevel kunnen schragen. Verzoekende partij betwist niet dat zij niet in het bezit is van een geldig visum en een geldige verblijfstitel om op regelmatige wijze in het Rijk te kunnen verblijven. In dit geval moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot het treffen van een verwijderingsmaatregel, zoals *in casu* de bestreden beslissing. Evenwel geldt dit enkel voor zover meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen niet verzetten. In dit verband voorziet artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven en de gezondheidstoestand. Een verder onderzoek naar de door verzoekende partij ingeroepen hogere rechtsnormen dringt zich dan ook op.

Verzoekende partij is het oneens met de vaststellingen inzake haar gezins- en privéleven.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemits/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In de bestreden beslissing wordt over het gezinsleven van verzoekende partij het volgende uiteengezet: “ *Het feit dat betrokkene wettelijk samenwonend is met de heer W. (...), geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Het privééén gezinsleven van de betrokkene in België worden niet ontkend, maar het stelt haar en haar partner niet vrij om de wettelijk bepaalde verblijfsvoorwaarden naast zich neer te leggen. Toen de verklaring van wettelijke samenwoning op 21.03.2023 werd geregistreerd te Hasselt, was het inreisverbod reeds van kracht. Het werd haar immers betekend op 20.01.2023 en het door haar aangetekende beroep tegen de aflevering van het inreisverbod werd op 26.01.2023 verworpen door de RVV. Het is redelijk te stellen dat de betrokkenen zich bewust waren – of zich bewust zouden moeten zijn – dat het gezinsleven in België niet mogelijk was, gelet op de onwettige verblijfssituatie van betrokkene in België en het inreisverbod. Ze hadden moeten beseffen dat ze mogelijks op een andere manier, bijvoorbeeld door het onderhouden van een lange afstandsrelatie, de relatie gestalte zouden moeten geven. Dat vergt uiteraard wat meer inspanningen, echter indien beide partners voldoende gemotiveerd zijn om een relatie te onderhouden, is het wel degelijk haalbaar om het gezinsleven verder te zetten.*

Betrokkene toont bovendien niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het loutere feit dat de heer W. (...) niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkenen in staat stellen om tijdens een eventuele scheiding in nauw contact te blijven met elkaar. Een repatriëring vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privé- en gezinsleven van betrokkene.

Er kan worden opgemerkt dat de betrokkene zichzelf doelbewust in een onwettige en precarie situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 3 jaar in precair en onwettig verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit haar dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij geboren en getogen is.

Betrokkene verklaart dat haar twee minderjarige kinderen en haar moeder in Suriname wonen. Haar familie kan haar desgevallend ondersteunen bij haar re-integratie in haar land van herkomst. Het is tevens in het belang van de kinderen om in Suriname herenigd te worden met hun moeder. Ook voor wat betreft haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.”

In tegenstelling tot het betoog in het verzoekschrift blijkt uit de motieven van het bestreden bevel geenszins dat de wettelijke samenwoning en haar gezinsleven met I.W. betwist worden. Het betoog van de verzoekende partij in het verzoekschrift mist feitelijke grondslag.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Van een inmenging zoals bedoeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM is geen sprake. Verzoekster heeft geen duurzaam verblijfsrecht gehad in België, zodat moet onderzocht worden of er een positieve

verplichting is voor de staat om haar op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat zij haar recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Een belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van het gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39)

Het klopt dat verzoekster een inreisverbod heeft voor de duur van drie jaar waarvan ze niet expliciet de opheffing of de intrekking gevraagd heeft zoals ter terechtzitting bevestigd. Dat impliceert echter niet dat de scheiding waarvan sprake niet tijdelijk is. Verzoekster en haar partner kunnen voor de duur van de scheiding hun gezinsleven op een andere manier onderhouden, bijvoorbeeld via de moderne communicatiekanalen en door middel van bezoeken van haar partner zoals uiteengezet in de bestreden beslissing. Verzoekster kan het verstrijken van de duur van het inreisverbod op die manier afwachten om zich vervolgens tot de Belgische overheden te wenden met een verblijfsaanvraag, of zij kan ervoor opteren om gebruik te maken van de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 74/12 de opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen indien de omstandigheden dat toelaten.

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat haar uitgebreidere familie in België verblijft, gaat ze eraan voorbij dat haar minderjarige kinderen en moeder nog steeds in Suriname verblijven.

Verzoekster stelt nog dat zij de brief voor het indienen van een synthesesamenvatting nooit ontvangen heeft en hiervoor een klacht heeft ingediend bij B-post. Om dit te staven brengt ze getuigenverklaringen van haar bureaus bij. Dit betoog heeft betrekking op 's Raads arrest van 28 maart 2024 met nummer 303 996 die betrekking heeft op beslissing van 28 augustus 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Ter terechtzitting bevestigt de verzoekende partij dat ze geen cassatieberoep tegen voormeld arrest ingediend heeft. Aldus heeft dit arrest kracht van gewijsde. De beslissing van 28 augustus 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bevindt zich dus definitief in het rechtsverkeer. In voormelde beslissing wordt verder eveneens gewezen op het gezinsleven dat de verzoekende partij onderhoudt met I.W.: *“Uit administratief dossier blijkt dat betrokkene op 21.03.2023 een wettelijk geregistreerd partnerschap te Hasselt heeft afgesloten met de referentiepersoon. Een geregistreerd partnerschap geeft betrokkene echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient er beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en de referentiepersoon bestaat, dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsrelatie dat deze haar de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden dat de referentiepersoon niet zou kunnen gescheiden worden van zijn geregistreerde partner. De referentiepersoon kan zelfstandig zijn leven leiden. Hij is een volwassen persoon die beschikt over alle nodige fysieke en mentale capaciteiten om voor zichzelf te kunnen zorgen, zoals van een volwassen persoon mag worden verwacht. Uit administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon tewerkgesteld is in Amsterdam, waardoor hij in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien. De referentiepersoon verkreeg bovendien zelfstandig het verblijfsrecht wat het voormelde vaststelling enkel meer kracht bijzet. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie in die zin. Evenmin blijkt er een zodanige afhankelijkheidsrelatie in omgekeerde richting. [...] het onderhouden van een lange afstandsrelatie [...] vergt uiteraard wat meer inspanningen, echter indien beide partners voldoende gemotiveerd zijn om een relatie te onderhouden door regelmatige contacten via klassieke en moderne communicatiemiddelen, door geregelde bezoeken van meneer aan mevrouw in het buitenland, etc.*

is het wel degelijk haalbaar om het gezinsleven verder te zetten. Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake zou zijn van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie.

Niets sluit daarnaast uit dat betrokkene en referentiepersoon een gezinsleven opbouwen in het land waar referentiepersoon de nationaliteit van draagt en alwaar zijn belangen grotendeels blijken te liggen. of elders naar keuze.

Hoe dan ook: de verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt in principe enkel een tijdelijke scheiding met zich mee van het koppel en heeft niet tot gevolg dat het haar definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met haar partner te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied te verlaten, teneinde de opheffing of opschorting van het voor haar gebende inreisverbod te verzoeken, haar geregistreerde partner ertoe zou dwingen haar te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State nr. 238.596 van 09.08.2016)."

Waar zij verwijst naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 7 februari 2023 waarbij de rechtbank voor recht zegt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Hasselt de voorgenomen wettelijke samenwoning dient te registreren, hetgeen ondertussen ook gebeurd is, toont zij niet aan dat en hoe dit van invloed is op de motivering in de thans bestreden beslissing betreffende het tijdelijke karakter van de scheiding, temeer nu zij ook reeds het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod. Evenmin maakt zij met haar betoog in het verzoekschrift aannemelijk dat deze procedure het nemen van de thans bestreden beslissing zou verhinderen.

Verzoekster toont niet aan dat op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd vastgesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet voorligt.

Wat betreft de beslissing tot terugleiding naar de grens, dient erop worden gewezen dat artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens kan terugleiden. In de terugleidingsbeslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet. Het risico op onderduiken wordt gestoeld op artikel 1, §2, 4° en 5° van de Vreemdelingenwet. Deze laatste twee rechtsgronden worden door de verzoekende partij niet betwist, zodat ze onverminderd overeind blijven en de terugleidingsbeslissing en het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen staven.

Enig onwettig, kennelijk onredelijk of disproportioneel handelen dat zou kunnen leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, is prima facie niet aangetoond. Het enig middel, dat niet verder reikt dan hetgeen hiervoor werd besproken, is niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het ernstig middel, volstaat om de vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig september tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. RYCKASEYS